

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Den romantiske skole i Tyskland (1873)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 304. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992358083088/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

E-Dur Terts Akkord (*forte*).

De har rakt mig en herlig Krone, men hvad der saaledes lyser og gnistrer i Diamanterne, det er de tusind Taarer, som jeg har fældet, og i Guldet straalet de Flammer, der fortærede mig. — Mod og Magt, Tillid og Kraft tilkommer den, der er kaldet til Hersker i Aandernes Rige.

A-Mol (*harpeggiando dolce*).

Hvorfor flyer du, hvide Pige? Kan du det, da usynlige Baand dog holder dig fast? Du formaar ikke at sige, ikke at fremklage, hvad det er, der saaledes har taget Bo i dit Sind som en nagende Pine, som dog bringer dig til at skælve i sød Lyst. Men alt skal du faa at vide, naar jeg taler med dig, kæler for dig i det Aandesprog, som jeg er i Stand til at bruge og som du saa godt forstaar!

Es Dur (*forte*).

Følg efter ham! — følg efter ham! — Grøn er hans Dragt som den mørkegrønne Skov — sød Skovhornsklang er der i hans længselsfulde Ord! — Hører du det rasle bag Buskene — hører du det klinge? — Skovhornstoner, fulde af Vellyst og Vemod — Ham er det — hurtigt! lad os drage ham imøde!

Tilslidst udebliver da Parodien ikke, idet Hoffmann i *Kater Murr* endog sætter Kattedklagerne og Kattemusiken i Vers og glosserer Temaet.

Det er i denne ubetinget musikalske Type af Poesien, at det Wackenroderske Kunstideal naaer sin højeste og sandeste Udformning. Den kraftige Naturforgudelse, der hos Goethe er plastisk, og som hos ham ytrer sig i Formningen af «den efesiske Diana», er her bleven musikalsk. Som en stærk samlet Strøm bruser igennem Tiecks Ungdomsskrifter under Fromheden, under Sanseligheden, under Mindelserne fra Wackenroder og Goethe i brede Bølger den romantiske Naturforgudelse. Det hedder f. Eks. i *Sternbald*: «Ofte lytter og sporer vi begærligt efter vor Fremtid, efter alle de Fremtoninger, der i brogede Trylledragter skal fare os forbi. Da er det, som vilde Skovstrømmen tydeligere udtale sin Melodi, som blev Blomsternes Tunge løst, for at deres Hvissen kunde rinde forbi som forstaaelig Sang. Saa begynder Elskoven at skride frem paa fjerne Fløjte-toner, det bankende Hjerte vil flyve den imøde, det Nærværende er som ved et mægtigt Ord manet fast, og de glimrende Minuter vover ikke at fly. En Kres af Vellyd holder os indesluttet med magiske Kræfter, og en ny forklaret Tilværelse kaster som gaadefuld! Maanelys sit Skær ind